

Dragi prieteni, am făcut deja cunoștință cu Habacuc, profetul al cărui mesaj va constitui subiectul întâlnirilor noastre pentru următoarea perioadă.

Am spus că el este un profet al întrebărilor și deja am văzut o primă întrebare exprimată chiar în cel de al doilea verset al primului capitol. „Pînă cînd voi striga către Tine, Doamne, fără s’Asculți? Pînă cînd mă voi tîngui Ție, fără să dai ajutor?” întrebă profetul. Dar abia acum vine marea întrebare:

Hab. 1:3, 4

v.3 Pentru ce mă lași să văd nelegiuirea, și Te uiți la nedreptate? Asuprirea și sîlnicia se fac supt ochii mei, se nasc certuri, și se stîrnește gîlceavă.

v.4 Deaceea legea este fără putere, și dreptatea nu se vede, căci cel rău biruiește pe cel neprihănit, de aceea se fac judecăți nedrepte. -

Aceasta este marea întrebare: De ce îngăduie Dumnezeu să continue tot răul acesta în mijlocul poporului Său? Nedreptate, nelegiuire, violență, asuprire, certuri – toate acestea sunt lucruri nepotrivite în mijlocul poporului lui Dumnezeu și profetul se întreabă de ce nu intervine Dumnezeu în nici un fel.

Aceasta este o întrebare veche și nouă în același timp pentru că și noi ne întrebăm azi același lucru. Haideți să vedem însă care este contextul în care scrie Habacuc aceste rânduri.

Așa cum am arătat în introducere, Habacuc a scris aceste rânduri la ceva timp după domnia împăratului Iosia, ultimul împărat bun din împărăția de sud a lui Iuda. După Iosia a urmat Ioahaz, care a domnit numai trei luni, după care a urmat Ioiachim, care a domnit unsprezece ani. El a făcut ce este rău înaintea Domnului Dumnezeului său, după cum ne spune Biblia. Aceasta a fost o perioadă de degradare, de corupere a moravurilor, o perioadă de dezintegrare din istoria acestei împărății. Legea lui Moise era nesocotită și oamenii se depărtau tot mai mult de Dumnezeu. Întrebarea era: De ce îngăduie Dumnezeu să se întâmple așa?

Îmi aduc aminte că eram odată la o conferință pe teme biblice acum câțiva ani și am întâlnit acolo doi profesori ce predau discipline teologice în două seminarii diferite. La un moment dat ei mi-au povestit cum avuseseră de a face cu profesori care spuneau studenților lucruri menite a le slăbi acestora credința în integritatea Cuvântului lui Dumnezeu.

De obicei aceste discuții începeau astfel: “Nu-i așa că nu credeți că un Dumnezeu

al dragostei ar permite existența răului în lume? Oare credeți cu adevărat că un Dumnezeu iubitor și bun ar îngădui să existe suferință în lume?”

Dacă vă amintiți, diavolul a folosit aceeași metodă cu Eva, așa cum am citit în Geneza, capitolul 3. El a spus ceva de genul: “Vrei să zici că Dumnezeu nu vrea să mâncați din pomul *aceia*? De ce? Pomul acela are fructele cele mai delicioase din toată grădina și, dacă mâncați din el, vi se vor deschide ochii și veți deveni la fel ca Dumnezeu. Nu-mi vine să cred că un Dumnezeu bun v-ar interzice să mâncați din acest pom. Pur și simplu nu înțeleg acest lucru!” În felul acesta el a distrus încrederea Evei în bunătatea lui Dumnezeu. Acesta este întotdeauna locul din care își începe dușmanul atacul.

Întrebarea lui Habacuc se potrivea foarte bine situației poporului din vremea sa. În aparență, poporul păcătuia fără să fie pedepsit și Dumnezeu nu intervenea în nici un fel. Așa că Habacuc se întreba: De ce nu-i judecă Dumnezeu pe cei răi? De ce îngăduie Dumnezeu ca oamenii răi să prospere?

Oare nu este aceasta o întrebare bună și pentru zilele noastre? De fapt, sunt convins că mulți dintre voi și-au pus sau poate că și-o pun chiar acum. Probabil că vă regăsiți în aceste frământări ale lui Habacuc. “De ce nu judecă Dumnezeu răul din poporul nostru? De ce le permite celor bogați să se îmbogățească? De ce se luptă cei săraci cu taxele și impozitele, când ei abia găsesc bani de pâine? De ce nu face Dumnezeu ceva în privința asta?” Acestea sunt întrebările care vă frământă și pe voi, nu-i așa?

Psalmistul s-a luptat cu aceeași problemă pentru că iată ce scrie în Psalmul 73: “Totuși era să mi se îndoie piciorul și puțin a lipsit să-mi alunece pașii, căci eram invidios față de cei aroganți, când vedeam prosperitatea celor răi” (v. 2, 3). Psalmistul privea în jurul său și vedea că cei care se bucurau de belșug și reușită erau tot cei răi. Concluzia aceasta aproape că l-a făcut să-și piardă credința. De ce nu făcea Dumnezeu ceva în privința aceasta?

Poporul lui Iuda credea probabil că era favoritul lui Dumnezeu și, prin urmare, Dumnezeu nu l-ar fi pedepsit pentru păcatele sale. Probabil că la început, când greșeau, așteptau cu sufletul la gură să vadă dacă vor fi pedepsiți. Dacă vedeau că nu vine nici o năpastă asupra lor, își spuneau că Dumnezeu fie n-a observat ce au făcut, fie nu-l păsa deloc că ei păcătuiseră. Autorul cărții Ecclesiastul spune: “Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința să facă rău.” (8:11).

Știți cum e? Când un copil fură pentru prima dată un pepene, dacă nu i se întâmplă nimic, va fura și a doua oară, și a treia oară etc. Va spune că poate să facă acest lucru fără teamă pentru că nu-l pedepsește nimeni.

Natura umană nu se schimbă. Păcatele care cândva erau făcute în ascuns, acum sunt comise pe față, fără nici o jenă. Oare această îndrăzneală schimbă faptul că păcatul este un lucru rău și greșit înaintea lui Dumnezeu sau faptul că El va judeca toate păcatele? În nici un caz! Dumnezeu nu S-a schimbat și nici nu a modificat legile, standardele și procedurile Sale. Chiar dacă ni se pare că “nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea împotriva faptelor rele”, judecata lui Dumnezeu va veni negreșit.

Astăzi foarte puțini oameni cred în judecata lui Dumnezeu. Ei simt la fel ca profetul Habacuc care privea în jur la răul din ce în ce mai mare, fără să înțeleagă de ce nu intervine Dumnezeu în nici un fel. Nu vă vine și vouă să întrebați de ce trăim astăzi în condițiile în care trăim și de ce nu face Dumnezeu nimic pentru a le schimba? Nouă nu ni se pare că Dumnezeu ar lucra în vreun fel în privința asta. Ba chiar a îngăduit ca un grup de teologi să declare la un moment dat că Dumnezeu este mort. Sub această formulă ei vroiau să spună, de fapt, că nu există Dumnezeu și nici nu a existat vreodată. Ce i-a determinat să ajungă la o astfel de concluzie? Faptul că nu-L văd pe Dumnezeu intervenind în viața oamenilor astăzi. Dar oare chiar nu intervine Dumnezeu? Se întâmplă ca atunci când vine o perioadă de bunăstare să neglijăm cu totul voia lui Dumnezeu, ba chiar să spunem că n-avem nevoie de El. Ajungem astfel într-o stare gravă și nu se știe cât vom mai putea supraviețui ca națiune.

Habacuc era un om cu o inimă caldă și plină de compasiune. El ura să vadă atâta nelegiuire în jur, iar faptul că părea să rămână nepedepsită era și mai rău. Îl întrista faptul că oamenii nevinovați erau amenințați și exploatați și aveau numai de suferit. Întrebarea care-i revenea mereu în minte era: “Doamne, de ce nu faci ceva?”

Dumnezeu are un răspuns pentru Habacuc, așa cum are un răspuns și pentru voi, toți cei care v-ați pus această întrebare.

Hab. 1:5

v.5 Aruncați-vă ochii printre neamuri, și priviți, uimiți-vă, și îngroziți-vă! Căci în zilele voastre voi face o lucrare, pe care n'ați crede-o dacă v'ar povesti-o cineva!

Priviți printre popoare! Dumnezeu îl îndeamnă pe Habacuc să deschidă ochii, să privească în jur și să vadă ce se întâmplă în lume și face Dumnezeu. Lumea era lovită de crize care mai de care mai zguduitoare. Marele Imperiu Asirian din nord fusese cucerit și capitala lui, Ninive, fusese distrusă.

Pe malurile Eufratului se ridica o împărăție care câștigase deja o victorie împotriva Egiptului, la Carchemiș. Nebucadnețar este cel care a câștigat această victorie și care aduce astfel Babilonul pe poziția de nouă putere mondială. Dumnezeu îi spune lui Habacuc: “Privește cu atenție la popoarele lumii! Crezi că Eu nu fac nimic? Eu nu stau

deoparte și nu asist de pe margine la chinurile voastre. Sunt implicat în tot ce se întâmplă!”

Implicarea aceasta a lui Dumnezeu nu este de așa natură încât El să fie forțat să facă ceva din cauza unor anumite împrejurări. De asemenea, El nu este supus acestor evenimente din lumea întreagă, ci este totdeauna mai presus de ele. Dumnezeu acționează într-un mod suveran în acest univers. El chiar face ceva în privința păcatului. “Priviți printre popoare și vedeți, uimiți-vă și îngroziți-vă! Căci în zilele voastre voi face o lucrare pe care n-ați crede-o dacă v-ar povesti-o cineva!”

Cu alte cuvinte, Dumnezeu îi spune lui Habacuc: “Când vă voi arăta ce lucrez, vă va fi foarte greu să credeți. Veți descoperi că Eu nu stau degeaba și că toate aceste lucruri își vor afla sfârșitul așa cum l-am plănuț Eu.” De fapt, așa cum vom vedea la momentul potrivit, după ce a înțeles la ce lucra Dumnezeu, Habacuc chiar a fost nevoit să-l spună Domnului să-Și aducă aminte de îndurarea Sa.

Afirmația “Căci în zilele voastre voi face o lucrare pe care n-ați crede-o dacă v-ar povesti-o cineva!” este citată de apostolul Pavel în predica sa din Antiohia Pisidiei. (Eu am crezut întotdeauna că aceasta este una din cele mai bune predici ale apostolului Pavel, deși i se acordă foarte puțină atenție în prezent.) Găsim acest text în capitolul 13 din cartea Faptele Apostolilor. “Să știți, deci, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise. Astfel, luați seama să nu vi se întâmple ce se spune în prooroci: ‘Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva.’” (F.A. 13:38-41). Este evident faptul că apostolul Pavel îl citează pe Habacuc, mai exact acest verset 5 din primul capitol. Este aici o aplicație uimitoare a versetului din Habacuc. Pavel spune că Dumnezeu a pregătit mântuirea și a procedat astfel încât evenimentul să aibă parte de un public numeros. În ziua răstignirii Domnului Isus, evreii de pretutindeni erau la Ierusalim pentru sărbătorirea Paștelui. Când au plecat, ei au dus cu ei vestea că Isus din Nazaret a murit pe cruce și se auzea că ar fi înviat din morți. De asemenea, evrei din toată lumea au revenit la Ierusalim pentru sărbătoarea Cincizecimii, atunci când Duhul Sfânt S-a pogorât peste un grup mic de credincioși.

Foarte mulți oameni au fost mântuiți în ziua aceea și în zilele următoare. După ce s-a răspândit această veste, romanii au ignorat-o inițial. Pavel le spune ascultătorilor săi că Dumnezeu a făcut în zilele lor o lucrare “pe care n-ați crede-o dacă v-ar povesti-o cineva!”

Astăzi lumea întreabă: “De ce nu face Dumnezeu ceva în privința păcatului?” Dar Dumnezeu *a făcut* ceva în privința păcatului! Acum două mii de ani El L-a dat pe Fiul Său, Isus Hristos, să moară pe cruce pentru păcatele omenirii. El a intervenit în mersul lumii

acesteia și în problemele acestei lumi. Dumnezeu continuă să lucreze și să intervină, chiar dacă oamenii acestei lumi cred că nu li se întâmplă nimic dacă păcătuiesc.

Dumnezeu lucra și în vremea lui Habacuc. În ciuda nelegiurii, a războiului și a păcatului prezent în toate națiunile, Dumnezeu domnea peste tot și peste toate și lucra la împlinirea judecății Sale.

În continuare Dumnezeu prezintă detaliile acțiunii Sale:

Hab. 1:6

v.6 *lată, voi ridica pe Haldei, popor turbat și iute, care străbate întinderi mari de țări, ca să pună mâna pe locuințe cari nu sînt ale lui.*

Sau: “lată, voi ridica pe caldei, popor crud și violent, care străbate întinderi mari de țări, ca să stăpânească locuințe care nu sunt ale lui.”

Dumnezeu îi spune lui Habacuc: “Privește în jurul tău! Pe malurile Eufratului se ridică o națiune care va deveni prima mare putere mondială.” (Putem verifica acest lucru în cartea Daniel; Babilon este capul de aur și leul din viziunile lui Daniel.) Babilonul era în fruntea paradei marilor națiuni ale lumii antice.

“Ca să stăpânească locuințe care nu sunt ale lui” – Dumnezeu îi spune lui Habacuc că babilonienii vor lua în stăpânire ținutul lui Iuda și locuitorii vor fi alungați din casele lor. Pentru Habacuc, acesta a fost un șoc.

“Un popor crud și violent” este descrierea potrivită pentru Imperiul babilonian. Ei erau înverșunați, cruzi, războinici, lacomi de putere și gata să meargă la luptă pentru a cuceri lumea întreagă. Ei au cucerit de trei ori Ierusalimul, iar a treia oară la-au ars până la temelii. Babilonii își făceau propria lege care era mai presus de orice altceva și se considerau superiori celorlalte popoare. În concepția lor, nimeni nu se putea compara cu ei.

Hab. 1:7

v.7 *El este grozav și înfricoșat; numai din el însuș îi iese dreptul și mărirea lui.*

“El este grozav și înfricoșat; numai din el însuși îi iese dreptul și mărirea lui.” (El este îngrozitor și înfricoșător; numai din el însuși îi iese judecata și demnitatea.)

Babilonienii își fac singuri legea și sunt mândri de acest lucru. Au o mare încredere în ei înșiși. Aceste trăsături sunt evidente în cazul lui Nebucadnețar, fondatorul acestui mare imperiu. În cartea Daniel citim despre el că suferea de un fel de psihoză maniaco-depresivă, cum ar spune psihiatrul. La un moment dat nici nu mai știa cine era, chiar a ajuns să pască iarbă ca un animal.

Hab. 1:8

v.8 *Caii lui sînt mai iuți decît leoparzii, mai sprinteni decît lupii de seară, și călăreții lui*

înautează în galop de departe, zboară ca vulturul care se repede asupra prăzii.

Ce imagine impresionantă! Babilonienii foloseau cavaleria așa cum n-o mai folosise nimeni. Egiptenii aveau care de luptă, asirienii aveau cele mai noi modele de care de război, iar babilonienii au venit cu o metodă diferită: cavaleria.

“Mai sprinteni decât lupii de seară”. Știți cum atacă lumii în nopțile de iarnă? Dacă ești atacat de o haită de lupi ar fi bine să ai mijloacele de-a ucide un lup pentru care restul haitei să se năpustească asupra lui la vederea sângelui și să nu te mai atace. În felul acesta poți scăpa de ei.

“Zboară ca vulturul care se repede asupra prăzii” – Armata babiloniană pornea ca o haită de animale înfometate, ca niște păsări de pradă care atacă rapid și în forță. Aceasta era reputația de care se bucurau caldeii.

Hab. 1:9

v.9 Tot poporul acesta vine numai ca să jăfuiască; privirile lui lacome caută înainte, și strânge prinși de război ca nisipul.

“Tot poporul acesta vine numai ca să jăfuiască”. Poporul lui Dumnezeu luptase cu multă violență (gândiți-vă la câți locuitori ai cetăților cucerite fuseseră trecuți prin ascuțișul săbiei israeliților), dar ce făcuseră ei era nimic pe lângă ce urma să vină. “Stați să vedeți ce se va întâmpla când vor veni babilonienii!”, pare să spună acest pasaj. Dumnezeu vă va arăta ce înseamnă violența! Ce seamănă omul, aceea va și secera! (Gal. 6:7).

“Privirile lui lacome caută înainte” – aceasta pare să însemne că dușmanul avansa cu viteză și nimic nu-i putea sta în cale.

“și strânge prinși de război ca nisipul” – Nebucadnețar și-a condus armata împotriva Ierusalimului în trei ocazii diferite. În urma celui de-al treilea atac, el a ars cetatea, a distrus templul și i-a luat pe supraviețuitori în captivitate. Babilonienii aveau un singur scop: să cucerească un număr cât mai mare de popoare, să ia cât mai mulți oameni în captivitate și să-i facă sclavi. Așa s-a întâmplat cu împărăția din sud a lui Iuda.

Hab. 1:10

v.10 “Își bate joc de împărați, și voievozii sunt o nimica pentru el, râde de toate întăriturile, căci grămădește pământ, și le ia.”

Babilonienii aveau încredere foarte mare în tăria lor și în puterea zeilor lor. La fel ca asirienii, babilonienii erau aroganți și mărșăluiau cu mândrie în lumea din vremea lor. Nici măcar fortificațiile cetăților nu le creau probleme. Le cucereau rapid și luau supraviețuitorii în captivitate.

Hab. 1:11

v.11 Apoi aprinderea i se îndoiește, întrece măsura și se face vinovat, căci puterea lui o ia

ca Dumnezeu al lui!

Așa a procedat Nebucadnețar. “Apoi duhul i se schimbă” (în loc de “aprinderea i se îndoiește”). În Daniel 4:30 citim aceste cuvinte ale împăratului Nebucadnețar: “Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca reședință împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” După cum vedeți, acest împărat era plin de mândrie! Avea încredere numai în el însuși, nu și în Dumnezeu. Sunt convins că toți avem ocazia să cunoaștem oameni care au o mare încredere în forțele proprii și care nu se încred deloc în Dumnezeu. Umilința nu este o calitate des întâlnită sau râvnită de om. Conducătorii țării sunt pe deplin convinși că se pot descurca singuri și dacă ceva nu merge bine dau vina pe opoziție. Nimeni nu-și recunoaște nici o greșală și toți au impresia că alții sunt vinovați pentru starea proastă a lucrurilor.

Problema noastră este că ne bazuim pe forțele proprii, pe capacitatea și tăria noastră. Oamenii se laudă cu ce pot face ei și-L scot pe Dumnezeu din ecuație.

În aceste versete Dumnezeu îi spune lui Habacuc: “Crezi că nu fac nimic împotriva păcatului poporului Meu, dar să știi cu pregătesc o națiune de pe malurile Eufratului care va veni și se va năpusti asupra acestui popor, dacă nu vă veți pocăi!” Așa s-a și întâmplat. Babilonienii au venit și au distrus Ierusalimul cu multă vărsare de sânge, cu o violență de nedescris.

Dragii mei, păcatul nu rămâne nepedepsit. Poate că nu se întâmplă în felul în care vrem noi sau la momentul dorit de noi. Cert este că se întâmplă! Ceea ce trebuie să ne întrebăm noi este ce facem cu păcatul nostru? Este el adus înaintea lui Dumnezeu pentru iertare și pentru curățire? Prin credința în Domnul Isus se poate! Sau rămâne pentru judecată?

De-a Domnul să luăm decizia cea înțeleaptă!

Fiți binecuvântați!

